Prima instanță: Judecătoria ***** (sediul Centru) Judecător: Badan-Melnic E.

Dosarul: nr. 2r-3055/24

2-24096808-02-2r-29112024

D E C I Z I E

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

10 aprilie 2025 mun. *****

în componența:
Președintele ședinței, judecător Ruxanda Pulbere
Judecătorii Roman Pascari şi Ala Malîi

examinând, fără citarea părților, recursul declarat de Efimova Diana împotriva încheierii Judecătoriei ***** (sediul Centru) din 03 septembrie 2024, emisă în cauza civilă la cererea cu privire la asigurarea acțiunii înaintată în cadrul cauzei civile la cererea de chemare în judecată depusă de Efimova Diana către Celacova Valentina, intervenient accesoriu ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată, cu privire la excluderea asociatului și compensarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

În data de 28 august 2024 Efimova Diana a înaintat cerere de chemare în judecată către Celacova Valentina, intervenient accesoriu ” Venusia Prim” societate cu răspundere limitată, prin care a solicitat excluderea asociatului și compensarea cheltuielilor de judecată.

Concomitent cu cererea de chemare în judecată reclamanta a solicitat asigurarea acțiunii sub formă de instituirea administrării fiduciare:

- desemnarea în calitate de administrator fiduciar al ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată pe administratorul autorizat Verdeș Alexandru. - suspendarea din data instituirii administrării fiduciare sub rezerva aplicării dispozițiilor art. 25, alin. (3) sau art. 75, alin.(l), lit. d) din Legea insolvabilității a drepturilor administratorului ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată de administrare, gestiune a patrimoniului ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată și reprezentare a acesteia în raport cu terții, precum și îndeplinirea oricăror atribuții funcționale care ar putea cădea sub

incidența statutului ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată și Legii nr. 135/2007.

- obligarea organelor de conducere al ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată (adunarea generală a asociaților, organului executiv (administrator) să nu creeze administratorului fiduciar impedimente în desfășurarea activității sale și să transmită acestuia în termen de cel mult 3 zile lucrătoare, de la cerere, toate informațiile și documentele solicitate de acesta, apreciate ca fiind necesare de administratorul fiduciar, inclusiv, documentele activității economice și actele contabile, ștampila societății, actele de constituire și orice alte documente pe care acesta le va considera necesare pentru desfășurarea activității sale, acestea urmând a fi reținute pentru documentarea activității administratorului fiduciar și luarea deciziilor pe durata administrării fiduciare.

- împuternicirea administratorului fiduciar al ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată - Verdeș Alexandru cu dreptul de a intra în spațiile de serviciu, încăperile, depozitele care aparțin ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată, precum și în cele aflate în folosința acesteia, pentru cercetarea bunurilor și a documentelor aflate în ele, să ia măsuri de conservare a activelor societății cu aplicarea sigiliului asupra lor, să efectueze administrarea, folosirea și exploatarea eficientă, păstrarea și paza bunurilor transmise în administrare fiduciară.

- împuternicirea administratorului fiduciar al ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată cu dreptul de a reprezenta societatea cu răspundere limitată în relațiile cu terții la încheierea de acte juridice, precum și în litigiile aflate pe rolul instanțelor de judecată, de a urmări silit debitorii societății în scopul încasării creanțelor ei, de a se achita cu creditorii societății din numele societății cu răspundere limitată, de a valorifica, la necesitate, în condițiile prevăzute de statutul ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată și Legea nr. 135/2007, bunurile societății cu achitarea cheltuielilor aferente din sumele obținute în rezultatul administrării fiduciare.

- interzicerea efectuării/solicitării modificărilor în Registrul de stat al persoanelor juridice de către Valentina Celacova, în privința componenței asociaților/administratorului ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată.

În motivarea cererii cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii reclamanta a indicat că pârâta ar putea vinde cota-parte din companie pentru a se eschiva de la consecințele care survin în urma excluderii unui asociat din cadrul societății comerciale.

A afirmat că, un rol important în determinarea necesității instituirii măsurii asiguratorii, la caz, o are și rea-credința pârâților, care, fiind în cunoștință de cauză despre obligația de achitare a sumelor ce fac obiectul acțiunii, fiind chiar somați de

nenumărate ori de către reclamant în acest sens, de aproximativ 3 ani refuză să execute aceste obligații.

A notat că, solicită instanței de judecată să constate necesară, la această etapă, preîntâmpinarea eventualelor acțiuni ale pârâților sau ale altor persoane, orientate spre micșorarea patrimoniului acestora, care ar fi de natură să facă imposibilă executarea unei eventuale hotărâri judecătorești de admitere a acțiunii, or, scopul instituției asigurării acțiunii este însăși evitarea unor astfel de situații, în vederea garantării siguranței executării hotărârii.

Prin încheierea Judecătoriei ***** (sediul Centru) din 03 septembrie 2024, s-a respins cererea reclamantei privind asigurarea acțiunii, ca fiind una neîntemeiată.

În motivarea soluției sale instanța de fond a indicat, că partea reclamantă nu a demonstrat necesitatea instituirii măsurilor de asigurare a acțiunii, cum nici nu a demonstrat existența riscului real, că în cazul neaplicării măsurilor cerute nu va fi posibil de executat eventuala hotărârii de judecată pronunțată în actuala pricină.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 05 noiembrie 2024, Efimova Diana, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei ***** (sediul Centru) din 03 septembrie 2024, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a încheierii atacate cu soluționarea problemei în fond, prin admiterea cerinței de aplicare a măsurii de asigurare a acțiunii solicitate de partea reclamantă.

În motivarea cererii de recurs partea a indicat, că instanța de judecată nu a examinat incidentul procesual sub toate aspectele și nu atribuit o apreciere corectă circumstanțelor cauzei, nedelimitând suficient de diligent pericolul emitent de neexecutare a unei eventuale hotărâri, în cazul neaplicării măsurilor asiguratorii.

Consideră recurenta că instanța de fond neîntemeiat că nu au fost prezentate probe care să confirme faptul că o eventuală hotărâre favorabile reclamantei nu va putea fi executată, or, obligativitatea prezentării probelor nu este prescrisă în normă, însă, la caz, au fost aduse date concrete care pun la îndoiala activitatea companiei și modul de gestionare a acesteia de către administratorul Valentina Celacova.

A reiterat recurenta că, la caz, de fapt au fost aduse argumente care să demonstreze faptul că Celacova Valentina a gestionat întreprinderea în defavoarea asociaților, respectiv, în calitate de asociat dispunea de mai mari beneficii decât ceilalți asociați.

A mai motivat recurenta că, a fost depusă plângere penală întemeiată pe rulajul bancar al întreprinderii prin care se demonstrează că Valentina Celacova, împreună cu fiica acesteia au beneficiat de veniturile companiei „Venusia Prim” S.R.L. pe care le-au transferat pe conturile companiilor care la fel sunt în gestiunea Valentinei Celacova și fiica acesteia – Oxana Romanscaia.

În final consideră recurenta că, în cazul neaplicării măsurilor de asigurare în sensul solicitat poate duce la faptul că în cazul unei eventuale hotărâri favorabile,

efectele acestei hotărârii judecătorești s-ar reduce la zero, fiind o justiție pur formală, fiind posibilă survenirea unei pagube iminente, iar reclamantul Efimova Diana în consecință ar fi privată de o partea a patrimoniului său, fapt care ar duce inevitabil la încălcarea dreptului de proprietate și a dreptului la un proces echitabil, drepturi consacrate de Constituția RM și CEDO.

Intimatul, fiind informați despre examinarea recursului, nu au depus referință la acesta și nu a prezentat opinia sa vis-à-vis de problema dedusă judecății.

Studiind materialele dosarului în coroborare cu pretențiile recurentei, motivele de fapt și temeiurile de drept expuse și invocate de aceasta în cererea de recurs, coroborate cu legislația pertinentă și materialele pricinii, Colegiul consideră recursul ca fiind unul neîntemeiat şi care urmează a fi respins din următoarele considerente.

Termenul de declarare a recursului.

Potrivit art. 425 Cod de procedură civilă termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile, calculat de la data comunicării încheierii.

După cum s-a indicat anterior, Efimova Diana, a declarat recurs la 05 noiembrie 2024 împotriva încheierii Judecătoriei ***** (sediul Centru) din 03 septembrie 2024, însă din materialele cauzei nu este cert la ce data recurentul a recepționat copia actului contestat. Astfel, Colegiul atestă recursul ca fiind declarat în termen.

Cadrul legal pertinent aplicabil speței.

Conform prevederilor art. 423 alin. (1) Cod de procedură civilă, încheierea dată în primă instanţă poate fi atacată cu recurs, separat de hotărâre, de către părţi şi de ceilalţi participanţi la proces în cazurile prevăzute de prezentul Cod şi de alte Legi, precum şi în cazurile în care încheierea face imposibilă desfăşurarea de mai departe a procesului. La fel, potrivit art. 181 alin. (1) Cod de procedură civilă, încheierea privind asigurarea sau neasigurarea acţiunii poate fi atacată cu recurs.

În conformitate cu prevederile art. 424 alin. (1) Cod de procedură civilă, Curțile de Apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

Conform prevederilor art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului şi a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În corespundere cu art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să mențină încheierea atacată.

Potrivit art. 174 Cod de procedură civilă, la cererea participanţilor la

proces judecătorul sau instanţa poate lua măsuri de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.

În conformitate cu prevederile art. 175 Cod de procedură civilă, în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept:

a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane;

b) să interzică pârâtului săvârșirea unor anumite acte;

c) să interzică altor persoane săvârșirea unor anumite acte în privinţa obiectului în litigiu, inclusiv transmiterea de bunuri către pârât sau îndeplinirea unor alte obligaţii faţă de el;

d) să suspende vânzarea bunurilor sechestrate în cazul intentării unei acţiuni de ridicare a sechestrului de pe ele (radierea din actul de inventar);

e) să suspende urmărirea, întemeiată pe un document executoriu, contestat de către debitor pe cale judiciară.

Judecătorul sau instanţa dispune, la cererea participanţilor la proces, aplicarea şi a altor măsuri de asigurare a acţiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174 Cod de procedură civilă, fiind admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acţiunii, dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depăşeşte valoarea acţiunii.

Starea de fapt și circumstanțele pricinii. Aprecierea instanței de recurs.

După cum s-a indicat, la 28 august 2024 Efimova Diana a înaintat cerere de chemare în judecată către Celacova Valentina, intervenient accesoriu ” Venusia Prim” societate cu răspundere limitată, prin care a solicitat excluderea asociatului și compensarea cheltuielilor de judecată (f.d.4-53).

Concomitent, reclamanta a solicitat asigurarea acțiunii sub formă de instituirea administrării fiduciare, și anume:

- desemnarea în calitate de administrator fiduciar al ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată pe administratorul autorizat Verdeș Alexandru. - suspendarea din data instituirii administrării fiduciare sub rezerva aplicării dispozițiilor art. 25, alin. (3) sau art. 75, alin.(l), lit. d) din Legea insolvabilității a drepturilor administratorului ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată de administrare, gestiune a patrimoniului ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată și reprezentare a acesteia în raport cu terții, precum și îndeplinirea oricăror atribuții funcționale care ar putea cădea sub incidența statutului ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată și Legii nr. 135/2007.

- obligarea organelor de conducere al ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată (adunarea generală a asociaților, organului executiv (administrator) să nu creeze administratorului fiduciar impedimente în desfășurarea activității sale și să transmită acestuia în termen de cel mult 3 zile lucrătoare, de la cerere, toate informațiile și documentele solicitate de acesta, apreciate ca fiind necesare de administratorul fiduciar, inclusiv, documentele activității economice și actele contabile, ștampila societății, actele de constituire și orice alte documente pe care acesta le va considera necesare pentru desfășurarea activității sale, acestea urmând a fi reținute pentru documentarea activității administratorului fiduciar și luarea deciziilor pe durata administrării fiduciare.

- împuternicirea administratorului fiduciar al ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată - Verdeș Alexandru cu dreptul de a intra în spațiile de serviciu, încăperile, depozitele care aparțin ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată, precum și în cele aflate în folosința acesteia, pentru cercetarea bunurilor și a documentelor aflate în ele, să ia măsuri de conservare a activelor societății cu aplicarea sigiliului asupra lor, să efectueze administrarea, folosirea și exploatarea eficientă, păstrarea și paza bunurilor transmise în administrare fiduciară.

- împuternicirea administratorului fiduciar al ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată cu dreptul de a reprezenta societatea cu răspundere limitată în relațiile cu terții la încheierea de acte juridice, precum și în litigiile aflate pe rolul instanțelor de judecată, de a urmări silit debitorii societății în scopul încasării creanțelor ei, de a se achita cu creditorii societății din numele societății cu răspundere limitată, de a valorifica, la necesitate, în condițiile prevăzute de statutul ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată și Legea nr. 135/2007, bunurile societății cu achitarea cheltuielilor aferente din sumele obținute în rezultatul administrării fiduciare.

- interzicerea efectuării/solicitării modificărilor în Registrul de stat al persoanelor juridice de către Valentina Celacova, în privința componenței asociaților/administratorului ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată..

Prin încheierea Judecătoriei ***** (sediul Centru) din 03 septembrie 2024, s-a respins cererea reclamantului privind asigurarea acțiunii, ca fiind una neîntemeiată. În motivarea soluției sale instanța de fond a indicat, că partea reclamantă nu a demonstrat necesitatea instituirii măsurilor de asigurare a acțiunii, cum nici nu a demonstrat existența riscului real, că în cazul neaplicării măsurilor cerute nu va fi posibil de executat eventuala hotărârii de judecată pronunțată în actuala pricină (f.d.55-57).

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 05 noiembrie 2024, Efimova Diana, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei ***** (sediul Centru) din 03 septembrie 2024, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a încheierii

atacate cu soluționarea problemei în fond, prin admiterea cerinței de aplicare a măsurii de asigurare a acțiunii solicitate de partea reclamantă (f.d. 65-69).

Colegiul atestă despre corectitudinea și legalitatea soluției date de prima instanță. Or, după cum a fost indicat anterior, conformitate cu prevederile art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă, la cererea participanților la proces judecătorul sau instanța dispune în aceeași zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 118 coroborat cu art. 121 Cod de procedură civilă, obiectul probațiunii admisibilității aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii se referă la justificarea de o manieră obiectivă a faptului, că lipsa măsurilor de asigurare a acțiunii solicitate de partea interesată ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

La capitolul respectiv Colegiul accentuează, că unicul motiv pentru care pot fi aplicate măsurile de asigurare a acțiunii este riscul de a nu fi executată eventuala hotărâre judecătorească pronunțată la acțiunea înaintată de partea reclamantă.

În circumstanțele descrise Colegiul atestă, că instanța de fond corect a concluzionat despre netemeinicia cerinței privind asigurarea acțiunii, deoarece lipsesc dovezi care să demonstreze riscul neexecutării eventualei hotărâri judecătorești.

La fel Colegiul stabilește, că partea reclamantă nu a demonstrat necesitatea aplicării măsurii de asigurare a acțiunii, deoarece nu au prezentat nici o probă, care să demonstreze riscul de a nu fi executată eventual hotărâre judecătorească privind încasarea din contul pârâților în beneficiul reclamantei a datoriei și a sumei cu titlu de îmbogățire nejustificată.

Colegiul în acest sens reține, că potrivit jurisprudenței de principiu a CtEDO, caracterul efectiv al hotărârilor judecătorești presupune nu numai dreptul părților de a-și prezenta argumentele, ci și dreptul acestora de a fi într-adevăr „ascultate”, instanțele de judecată având în consecință obligația de a proceda la o examinare efectivă a susținerilor părților, fiind obligatorie motivarea corespunzătoare a hotărârilor judecătorești. Astfel, un argument al cărui influență poate fi decisivă pentru soluția în speță, necesită „un răspuns specific și explicit” (*Ruiz Torija și Hiro Balani vs Spania, 09/12/1994, Higgins vs Franța 19/02/1998)*.

În speță, Colegiul reține că instanța de fond a avut obligația pozitivă desprinsă *inter alia* din art. 6 CEDO, de a justifica de o manieră obiectivă faptul întrunirii în circumstanțele speței a condițiilor în care legea procesual civilă, admite aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii și anume a faptul că lipsa măsurilor de asigurare a acțiunii solicitate de intimatul-reclamant ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești. Or, faptul inițierii unei acțiuni judiciare de recuperare a plăților, cât

și faptul existenței unor cauze civile pe rolul instanțelor de judecată, în care recurenta are calitatea de pârâtă sau rea credința recurentei invocată *in abstracto* de către intimată, nu explică de o manieră obiectivă, iminența riscului imposibilității executării eventualei hotărâri pronunțată împotriva recurentei.

Argumentele recurentei privire la incompetența administratorului Celacova Valentina în gestionarea companiei „Venusia Prim" S.R.L., care nu „produce" profiturile scontate de către asociați, în raport cu veniturile pe care le are compania, nu poate constitui temei de admiterea a cererii de recurs în situația în care recurenta nu a probat pretinsele probleme financiare invocate.

Mai mult decît atît, cerința de asigurare a acțiunii în varianta formulată de reclamant nu corelează cu obiectul acțiunii civile, din moment ce pretenția se referă la drepturile asociatului și nu la administrarea societății și/sau solvența acesteia.

În același context Colegiul reiterează, că potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor sale, motiv din care în virtutea prezumției legale care operează în favoarea recurentei și care nu pot fi deturnate de o manieră arbitrară în afara unui proces judiciar conform standardelor de echitate stabilit de lege, *„buna credință"* și prezumția nevinovăției până la proba contrarie în acțiunile civile, operează în favoarea recurentei. Or, simplu fapt de inițiere a acțiunii civile împotriva intimatului, nu justifică imposibilitatea executării eventualei hotărâri judiciare sau *„rea credința"* acestuia, prezumția bunei credințe operând până la proba contrarie.

În același context Colegiul reține, că potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legislația naționala, trebuie să indice cu o claritate rezonabilă, scopul şi modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminentei dreptului într-o societate democratică *(hot. CC nr. 26 din 23.11.2010, hot. CC 12 din 14/05/2015).* Or, într-un stat democratic de drept protejarea şi promovarea drepturilor şi libertăţilor omului, constituie un principiu fundamental, deziderat suprem *(hot. CC nr. 241/29 din 27.12.2004).*

Raportând principiile constituționale redate, la circumstanțele speței, Colegiul reține că aprecierea subiectivă a riscului imposibilității executării eventualei hotărâri judecătorești, în lipsa unor argumente clare și obiectiv justificate, reprezintă o modalitate defectuoasă de înfăptuire a justiției contrară principiului constituțional al legalității în sensul definit de Curtea Constituțională, *„latitudinea judecătorului"* trebuie să fie determinată de o motivație obiectiv justificată, judecătorul având obligația legală, desprinsă din exigențele unui proces echitabil în sensul art. 6 CEDO, nu doar de a „cita" prevederile legale și principiile de judecare

aplicabile speței, dar de a indica circumstanțele concrete care justifică aplicabilitatea acestora, unei spețe concrete.

Principiul legalității are drept consecință obligativitatea respectării legilor, inclusiv de către forul legislativ suprem al statului, această exigență fiind impusă nu doar indivizilor sau persoanelor juridice, ci și autorităților și instituțiilor publice. În măsura în care legalitatea vizează actele agenților publici, este important ca aceștia să acționeze în limita atribuțiilor care le-au fost acordate (*hot. CC 22/2015),* instanțele de judecată nefiind o excepție în acest sens.

Astfel, raportând principiul constituțional expus anterior la motivația din încheierea contestată, Colegiul reține că scopul legal al măsurii asiguratorii, dispusă prin încheierea contestată, este definit la art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă și, în acest sens, deoarece prevederile procesual-civile au un caracter imperativ, nu pot fi supuse unor interpretări extinctive în defavoarea uneia dintre părți sau în sensul extinderii competenților legale atribuite instanței de judecată în materie de ingerință admisibilă în exercițiul unor drepturi garantate de CEDO, în speță, garantate de art. 1 Primul Protocol CEDO, în interesul justiției - asigurarea acțiunii. Or, în încheierea contestată instanța indică corect și întemeiat, din perspectiva exigențelor de probațiune judiciară definite de legea procesual civilă, că simplu fapt al invocării neexecutării unor obligații echivalează cu rea credința pârâtului ar justifica *ipso factum* necesitatea ingerinței în exercițiul dreptului de proprietate, cu titlu de măsură de asigurare a acțiunii și exonerarea recurentei/reclamante de sarcina probațiunii în modul stabilit de legea procesual civilă.

Or, în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (4) Cod de procedură civilă, sunt degrevate de sarcina probațiunii doar faptele care, conform legii, sunt prezumate a fi stabilite, inversarea defectuoasă a prezumției negative de care beneficiază intimații până la pronunțarea unei hotărâri definitive, de către instanța de fond, nu poate fi admisă în calitate de motiv al ingerinței în exercițiul unui drept protejat de Convenției, în temeiul art. 174 alin. (1) Cod de procedură civilă.

În același context, Colegiul ține să specifice că prima instanță, respingând cerința reclamantei privind instituirea măsurilor de asigurare a acțiunii, cum și motivarea soluției coroborate cu probele prezentate în acest sens, modul de derulare a raportului juridic și comportamentul fiecăreia din părțile litigante, a ținut cont de proporționalitatea și consecințele acestor măsuri în raport cu fiecare din părți și litigiul propriu zis.

Astfel, din considerente expuse, Colegiul ajunge la concluzia că încheierea contestată este întemeiată, justificarea admisibilității aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii solicitată de reclamanta/recurentă lipsind la moment, or, materialele și probatoriul prezentat de ultimii sunt insuficiente pentru a

concluziona pe marginea riscului invocat, în calitate de temei al aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii.

În acest sens Colegiul reiterează, că orice restrângere a dreptului de proprietate, poate avea loc doar dacă sunt întrunite exigențele regulii triplului test: limitarea să fie prevăzută de lege, protejează un interes legitim, să fie necesară într-o societate democratică (*Unistar Ventures GmbH contra Moldovei, cererea nr. 21151/04, hotărârea din 09 decembrie 2008; Baroul Partener-A contra Moldovei, cererea nr. 39815/07, hotărârea din 16 iulie 2009*). Or, Convenția vizează protejarea drepturilor de o manieră concretă și efectivă, orice limitări aduse dreptului protejat de art. 1 Primul Protocol din Convenție, devenit precar, inclusiv prin instituirea unor reglementări și/sau limitări, urmează a fi examinate din perspectiva privării dreptului de substanță (*cauza Sporrong și Lonnroth contra Suiediei din 23.09.1982 Marea Cameră*).

Colegiul reiterează, că potrivit cererii privind aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii și materialele dosarului, nu se regăsesc dovezi în sensul justificării existenței unui risc iminent de imposibilitate de executare a unei hotărâri judiciare, potrivit pretențiilor reclamantei. Or, simpla înaintare a cererii de chemare în judecată și existența pretențiilor față de pârât, invocate de reclamantă și declararea că situația existentă ar putea influința iminența riscului de imposibilitate a executării unei eventuale hotărâri pronunțată în prezenta cauză, nu pot constitui *in abstracto* temei de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, în sensul art. 174 Cod de procedură civilă.

Or, potrivit dispozițiilor art. art. 9, 22, 26 și 27 Cod de procedură civilă, instanța de judecată în procesul civil are un rol diriguitor în organizarea procesului conform exigențelor de contradictorialitate și disponibilitate în drepturi a participanților la proces, nefiind în drept de a interveni în favoarea uneia dintre părți în vederea exercitării în locul părții a sarcinii probațiunii sau propune mijloace de probă în susținerea cerințelor sale.

Mai mult, partea reclamantă nu a prezentat probe care să demonstreze existența riscului imposibilității punerii în executare a unei eventuale hotărârii judecătorești de admitere a acțiunii, din cauza înstrăinării, degradării, deteriorării bunurilor/companiei pârâtei.

Or, judecătorul nu este în drept să dispună asigurarea acțiunii doar reieșind din natura juridică, valoarea pretenţiilor reclamantului şi a înscrisurilor anexate la cererea de chemare în judecată, existând astfel riscul de a prejudicia drepturile și interesele legitime ale părților, precum și de a se expune asupra fondului cauzei civile, împuterniciri de care judecătorul nu dispune la examinarea cererii privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii civile.

În acest context, se reiterează că, asigurarea acţiunii civile este o acţiune legală al cărei scop este asigurarea executării unei eventuale hotărârii judecătoreşti

de admitere a acțiunii, fără a prejudicia interesele legitime ale părților în litigiu și respectiv, nu este admisibilă aplicarea arbitrară a măsurilor de asigurare a acțiunii, ținând cont de natura juridică și valoarea pretențiilor înaintate, în lipsa argumentelor întemeiate și a circumstanțelor obiective, a probelor pertinente care ar justifica asigurarea acțiunii.

Astfel, din considerentele expuse și în lipsa unor motive obiectiv justificate, privind existența unui risc iminent de imposibilitate a executării unei eventuale hotărâri judecătorești privind admiterea pretențiilor reclamantei, în modul și forma expusă în cererea de chemare în judecată, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul și a menține încheierea Judecătoriei Căuşeni (sediul Central) din 12 aprilie 2024, prin care s-a respins solicitarea părții reclamante de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, ca fiind neîntemeiată.

Ca consecință, în situația anterior descrisă Colegiul constată, că instanța de fond corect și întemeiat a respins cerința reclamantei, de aplicare a măsurilor de asigurare a acțiunii, corect a stabilit starea de fapt și corect a identificat și aplicat cadrul legal pertinent speței, adoptând o soluție legală în acest sens, iar motivele invocate de partea recurentă în cererea de recurs fiind formale și neîntemeiate, reducându-se doar la critica subiectivă față de concluziile instanței de fond, necesită a fi respinse, cu menținerea actului judecătoresc atacat.

Reieșind din cele expuse și în conformitate cu prevederile art. art. 427 lit. a) și 428 Cod de procedură civilă Colegiul, -

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de Efimova Diana.

Se menține încheierea Judecătoriei ***** (sediul Centru) din 03 septembrie 2024, emisă în cauza civilă la cererea cu privire la asigurarea acțiunii înaintată în cadrul cauzei civile la cererea de chemare în judecată depusă de Efimova Diana către Celacova Valentina, intervenient accesoriu ”Venusia Prim” societate cu răspundere limitată, cu privire la excluderea asociatului și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul adoptării.

Președintele ședinței Ruxanda Pulbere
Judecătorul

Roman Pascari

Ala Malîi